

I de forhandlinger, vi har haft, håbede vi, at vi kunne etablere en samarbejdsmodel mellem alle kommuner i en region efter en rammeaftalemodel, som det har været nævnt tidligere er set på bl.a. socialområdet. En forpligtende arbejdsdeling og en solidaritet i muligheden for at løfte ansvaret.

Når man hører nogle af regeringsordførerne, kunne man få det indtryk, at samarbejdet mellem kommuner og region er vidtfavnende og dækker mange ting. Det omfatter i hvert fald, tror jeg, ca. 10 pct. af den vidtgående specialundervisning i dag. Det er ikke ret meget. Resten af specialundervisningen decentraliseres med ét slag, uanset om kommunerne ønsker sig det eller ej, uanset hvilke aftaler der er indgået, uanset hvilken samarbejdsmodel man selv vil opfinde i det lokale samarbejde.

Når det er ærgerligt, at det sker på den måde, er det jo, fordi vi gennem de seneste år har udviklet området efter en model med glidende decentralisering, så man overtog opgaver, i takt med at det kunne gøres med sikkerhed for opgavens løsning. Det kunne have givet en helt anden behandling af det her område og en helt anden diskussion, hvis man i stedet for at tage udgangspunkt i, at amterne skulle nedlægges, havde taget udgangspunkt i, at man gerne ville løse opgaven bedre og gerne ville være mere sikker på, at forældrene fik en sammenhængende behandling, og at børnene fik det rigtige tilbud af en høj faglig kvalitet.

For sagsbehandlere, men især for forældre og børn og de voksne, som modtager specialundervisning, er adgangen til viden og faglig udvikling vigtig. Men i mange kommuner tilføres PPR kun i helt marginalt omfang flere ressourcer. Enten bliver kommunen ikke lagt sammen, eller også er der kun meget få ressourcer fra amterne overhovedet at fordele nogen steder, for det har jo ikke har været noget, der har krævet de helt store ressourcetræk hos amterne, selv om alle kommuner nu skal sidde med opgaven.

Kl. 22.35

På samme måde har vi også vores tvivl om, hvor velfungerende VISO vil blive. Det ser flot ud på tegnebrættet og som lovtæst, men spørgsmålet er, om det kommer til at fungere, og hvad det kommer til at omfatte. Det har vi kun set konturerne af.

Det er godt, at forældrene gives adgang til at hente rådgivning hos VISO, men det overrasker os, at det ikke fra begyndelsen var fastlagt sådan i lovforslaget, for det er noget, som er kommet

til senere. Det er meget karakteristisk for den asymmetri og det fravær af gennemtænkning, der har været i forhold til det sociale område og den vidtgående specialundervisning, selv om tingene principielt ligner hinanden både i forhold til deres økonomi, deres faglighed, befolkningsunderlag og andre karakteristika. Vi synes, det er ærgerligt, for det kunne have givet en langt mere konstruktiv og målrettet diskussion om at give de børn og de voksne et bedre tilbud.

Sidst, men ikke mindst hæfter vi os ved, at regeringen ikke har brugt lejligheden til at sørge for at forankre ansvaret, netop myndighedsansvaret, for unge, som i dag ikke får en ungdomsuddannelse under staten. Men man fortæller stolt i lovforslag nr. L 106 bl.a. om gymnasierne, at nu samles al ungdomsuddannelse under staten med en statslig finansiering.

Det er ikke tilfældet for de unge, der hverken tager en gymnasial eller en erhvervsfaglig uddannelse. Det er selvfølgelig unge fra elevgruppen, men det er også andre unge, ikke nogen stor gruppe, ikke ganske mange mennesker. Men det havde været oplagt i stedet for at sprede opgaveløsningen ud på 98 kommuner at samle den centralt i centrale enheder, der så kunne sammensætte ungdomsuddannelsesforløb, som var skræddersyede netop til de unge i forhold til deres talent og deres behov. Det har man fravalgt. Men vi glæder os over, at presset efterhånden er blevet så stort, at man synes, at opgaven er vigtig at tage op.

Et helt oplagt udgangspunkt kunne være at give alle unge ret til 3 års uddannelse efter grundskolen, så der var en rettighed til at tage fra, sådan at man som ung kunne have en forventning om, at der faktisk var nogle, der ville stille op og stille noget til rådighed.

Vi tror ikke, at det er en hensigtsmæssig begyndelse på den proces at kommunalisere området, for det gør, at det, som amterne har bygget op – og i nogle amter jo ganske velfungerende – bliver spredt på mange kommuner. Dermed bliver arbejdet med at samle det igen så meget desto større. Det skulle vi have lavet nu, fordi der faktisk er en indholdsmæssig forskel i, om 14 amter varetager det, eller om 98 kommuner gør.

Vi synes, at der er stillet nogle gode ændringsforslag til lovforslaget samlet set, og vi ærgrer os over, at vi ikke kunne komme længere med dem. Når vi ærgrer os over det, er det ikke, fordi vi synes, at regeringens ramme er god, og heller ikke, fordi vi synes, at det har været godt tilrettelagt, men fordi vi tror, at det kunne have